

agtig frem. Ogsaa dette har været Motiv for Flertallet til at foreslaa den Bestemmelse, som er bragt i Forslag, hvorved der, som sagt, ikke indføres noget i vor Lovgivning hidtil Ukjendt. Jeg kommer saa til Endringsforslaget under Nr. 23, stillet af et Flertal, som gaar ud paa, at Paragrafens 3die Stykke gaar ud. Dette 3die Stykke lyder jo saaledes: „En Bekjendtgjørelse om Dømmen bliver paa Domsældtes Bekostning at indføre i Registreringstidenden“. En saadan Forkrift om, at Dømmen skal offentliggøres i Registreringstidenden eller noget andet Sted, findes ikke i Regjeringens oprindelige Forslag, saaledes som det er forelagt i Landstinget. Denne Bestemmelse er indsat af Landstinget, men Flertallet har ikke kunnet overbevise sig om, at denne Bestemmelse er at anbefale. Jeg har tidligere havt Leilighed til at nævne, at der i Motiverne til det oprindelige Lovforslag, saaledes som det blev forelagt i Landstinget, er anført, at den for det tydske Rige gjældende Lov om disse Ting — Loven hedder: „Besætz uber Markenschutz“ og er af 30te November 1874 — væsentlig har tjent Regjeringen til Forbillede ved Udarbejdelsen af det foreliggende Lovforslag. Forsaavidt nu en tilsvarende Bestemmelse som den, der findes i den tydske Lov om Straffedommens Offentliggjørelse skulde have havt nogen Indflydelse paa, at Landstinget har sat denne Bestemmelse ind i Paragrafen, som et Flertal af Udvalget ved Endringsforslaget under Nr. 23 foreslaar skal udgaa, skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger. Der staar i § 17 i den tydske Lov af 30te November 1874 oversat paa Dansk, at den Fornærmede skal Domstolen i visse Tilfælde tillægge en Ret til at bekjendtgjøre Straffedommen paa den Dømmes Bekostning. Vi have altsaa her i den tilsvarende tydske Lov ganske vist en Bestemmelse om, at Straffedommen offentlig kan bekjendtgjøres og det paa den Domsældtes Bekostning, men jeg skal dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der er en overordentlig stor Forskel mellem den Regel, som den tydske Lov her indeholder, og den Regel, som synes tilfugt ved det her forelagte Lovforslag. Den Ret, som den tydske Lov giver Doms haveren til paa den Domsældtes Bekostning offentlig at bekjendtgjøre Dømmen, den samme Ret har allerede ifølge vor Retsforfatning Doms haveren med Undtagelse af, at han selv skal betale Bekjendtgjørelsen. Medens vor Injurie-lovgivning er ordnet saaledes, at man har Lov til at sige Andre de største Ubøhageligheder, saasnart det kun er sandt, hvad man siger, gjælder dette paa ingen Maade efter den tydske Retsforfatning. Det er jo Noget, som er ganske almindeligt under et Injurie-spørgsmaal her, at se den Indsigelse fremfat, at det er sandt, hvad man har sagt, og kan man bevise dette, antages det hos os, at man har Lov til at sige det. Men dette gjæl-

der ikke efter den tydske Ret. Fordi det kan være sandt, hvad man siger, har man ikke derfor Lov til at sige noget Fornærmeligt om Trediemand. Det er ingen Undskyldning, at det er sandt, naar man dog fornærmer ham. I saa Henseende adskiller den tydske Retsforfatning sig meget bestemt fra den danske. Naar man altsaa nu i Lydskland ved en Lov giver Doms haveren Ret til at bekjendtgjøre den Straffedom, der er dømt hans Modpart, behøver han ikke hos os at spørge om Lilladelse dertil. Det kan han gjøre uden Videre og uden Ansvar. Deri tror jeg ikke, at jeg feiler. Det er kun den rene Sandhed, han indrykker. I ethvert Injurie-spørgsmaal vil han strax kunne fremsætte den Indsigelse, at, hvad han har anført, er sandt. Da denne Indsigelse ikke har den Betydning i Lydskland, hvor man ikke har Lov til at fornærme Folk, fordi det er sandt, hvad man siger, staar det ganske anderledes i dette Tilfælde i Lydskland, naar man indpinner den Fornærmede Ret til at bekjendtgjøre den Dom, som er overgaaet den, der har forurettet ham. Desom den tydske Lov ikke gav en saadan Berettigelse, vilde den Fornærmede ikke uden Ansvar have Lov til at gjøre det, hvad han derimod overmaade godt kan gjøre hos os. Det er Forstjellen. Men Et er dog, som den tydske Lov har gjort, at give den Fornærmede en Ret til, om han vil, at bekjendtgjøre Dømmen. Det bliver da altsaa hans Sag, om han vil eller ikke, og det er ham, som skal sætte sig i Bevægelse, men ikke Domstolen. Et Andet er, saaledes som her er foreskrevet, at Retten ex officio, uden altsaa at den Fornærmede behøver at sætte sig i Bevægelse eller behøver at ønske eller forlange det, maatte endogsaa imod hans Ønske skal foranledige, at vedkommende Straffedom bliver offentlig bekjendtgjort. Lovforslaget gaar altsaa meget videre, uagtet der hos os er meget mindre Anledning dertil. Vil man endelig gaa dertil, at enhver Straffedom, som er overgaaet en Mand i en Sag som dem, her er Tale om, ex officio af Retten skal foranstaltes bekjendtgjort, maatte Retfærdighed ogsaa paabyde, at den samme Pligt til offentlig Bekjendtgjørelse maatte gjælde, hvor en Mand blev bestydt for at have begaaet en ulovlig Handlung, men det under Sagens Gang blev beviist, at han var fuldstændig uskyldig. En saadan Bestemmelse finder man ogsaa i den tydske Lovgivning, og jeg finder mig saa meget mere foranlediget til at fremdrage den her, som den vedrører en Materie, der ogsaa i denne Samling er bleven gjort til Gjenstand for Forhandling i Folkethinget. Jeg sigter herved til det forelagte Lovforslag angaaende Tilsyn med Levnetsmidler. Den paagjældende ogsaa i Motiverne paaberaabte tydske Lov af forrige Aar foreskriver med Hensyn til dette Omraade, — altsaa hvor Nogen er dømt paa det Omraade, som der kan være Tale om i Loven om Tilsyn med Levnetsmidler — at Retten kan bestemme, at ved-